

ogsaa her i Landet, ligesaa velſom den modsatte har gjort det, men at det ogsaa paa den anden Side vilde være meget uheldigt, dersom den europæiske Reaktion her i Danmark fandt en meget spændt og meget lidenskabelig ophidsset Tilstand. Da kunde nemlig Reaktionen tage samme Overtag, som det ikke er lystedes Demokratiet at tage. Naar man nu endelig spørger mig, om Landstinget lider noget Nederlag og kan føle sig ydmyget ved at vedtage dette Forlig, tror jeg det ikke. Jeg tror, at vi i 5 Aar nu have viist os saa bestemte og saa stive, at vi have Naad til, uden at sætte noget af vor Anseelse til, at være søjelige. Jeg tror, at, naar det dog maatte befindes, at det Skridt, som vi ganske vist med stor Betænkelighed og med stor Selvovervindelse have taget i Fællesudvalget, er til Landets Bedste, vil man erkjende, at Landstinget har gjort, hvad Ret er. I hvert Fald har jeg ikke været istand til at indse, at der under de foreliggende Forhold vor synderligt Andet at gjøre end det, vi have gjort. Jeg tror heller ikke, at den høje Regjering kan siges i mindste Maade at være fortrædiget eller ydmyget ved det, Landstinget har gjort. Skulde den have Følelse af Nederlag, maatte det være kommet iſſor Sommer. Nu har Landstinget jo handlet ganske og aldeles paa egen Haand, og Regjeringen turde derved forud have erkjendt, at den vilde tage imod det Resultat, som Landstinget er kommet til. Det forekommer mig, at baade Regjeringen og dens Embedsmænd maa være tilfredse med, at der er kommet Ende paa denne lange Strid. Den være kortvarig — jeg ønsker, at den maa blive langvarig — saa vil denne kortvarige Frist ogsaa kunne være til Nytte og Gode for dem, som have ført Kampen og været Anførere i den. Er Regjeringen misfor nøiet med Landstingets, som jeg haaber, næsten enstemmige Beslutning idag, saa foreslaar jo desuden nye Valg, og vi, som maatte have handlet usorgfaldig eller urigtig, kunne da faae vor Dom af vore Valgmænd. Jeg anbefaler altsaa Thinget at gaa ind paa Indstillingerne saaledes, som de foreligge, og hvor ufordelagtige de end ere. Der er to ærede Mindretal, men om deres Indstillinger skal jeg ikke yttre mig, inden de selv have motiveret dem.

Schlegel: Som det vil ses af Betænkningen, har Flertallet af Repræsentanterne for Landstingets Høire ikke kunnet slutte sig til den Motivering, som Fællesudvalgets Flertal har fremsat i Betænkningen, og jeg skal tillade mig i Korthed at fremhæve de Grunde, som have bevæget os hertil. Det er att fremhævet, og jeg skal vel vogte mig for udsørlig at komme ind derpaa, hvilke

de Tvistepunkter ere, som have været mellem Landsting og Folkething. Hvad det første Punkt angaar, Dyrtidstillæget, var Landstingets Opgave ved den Strid, som det hidtil har ført, at hævde det Princip, at Embedsstanden skulde stilles saaledes, at den ikke ved daarlige økonomiske Raar blev ødelagt, ødelagt ikke blot derved, at man fordrev efterhaanden alle de gode Kræfter, der findes i Embedsstanden, men at man ogsaa ved at stille deres Raar slet vanskeliggjorde Tilgangen af gode Kræfter til denne Stand. Naar man nu efterhaanden er kommen ned til en Grændse som den, der er fastsat i det nu foreliggende Forslag, nemlig 2,500 Kr., er det vor Opfattelse, at Embedsstandens Lørv herved er helt tilfredsat; thi Tillæg indtil 2,500 Kr. er vel en Hjælp til alle de smaa Bestillingsmænd, der findes — jeg vil nævne særlig Underofficersklassen og en hel Del forskjellige Sorter Bude —, men for Embedsstanden selv er det uden Betydning, thi at nogle enkelte unge Embedsmænd, som staa paa det første Trin af Embedsstigen og endnu ikke kunne have store Jernpønderheder, ogsaa falde ind derunder, betragte vi som en meget uvæsentlig Omstændighed. Vi ville gjerne give vort Bidrag til, at de Bestillingsmænd, som Folkethinget interesserer sig saa høilig for, faae Hjælp i disse Lider, men det, som vi have kæmpet for, var Embedsstanden som saadan, for at den kunde stilles gunstigere, og det er ikke slet ved det foreliggende Forslag. Naar vi desuagtet begyndte vore Forhandlinger i Fællesudvalget med at fratage vor Fordring med Hensyn til Lønningstillæget, saa var det, fordi vi antog, at det var det Punkt, som vi vanskeligt kunde sætte igjennem, og vi havde en Følelse af, at vor Stilling var bleven yderligere vanskeliggjort ved det Foredrag, som her blev holdt af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Krieger) under Finantslovens foregaaende Behandling. Vi opgave det foreløbig, idet vi forudsatte, at, naar vi viſte en saadan Smøbekommen, maatte man kunne vente, at man tog visse Hensyn til Landstingets Ønsker paa de to andre Punkter. Det er imidlertid det, som vi ikke kunne finde, at man har gjort i samme Udstrækning, som den ærede Ordfører for Fællesudvalgets Flertal fremhævede. Vi erkjende ganske vist, at det er en Forbedring, at der til det Skib, som man nu er bleven enig om at bygge, kan anvendes $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere end efter det oprindelige Forslag; men det, som Kampen dreiede sig om imellem Landsting og Folkething, var ikke om den halve Million, men om vort Ønske om, i Genhold til de Sagkyndiges Udtalelser, som foreligge, at faae et Skib af Helgolandsklassen, som Marineministeren, støttet til de Rapportter, har havde faaet fra sine Officerer, erklærede for at være prøvet og et Skib af udmærket Godhed, som Marinen høilig trængte